

Mirtos

Nadat we vorig jaar 2 weken in Gouves (bij Heraklion) aan de noordkust van Kreta geweest zijn, besloten we dit jaar naar Zuid-Kreta te gaan en dan lekker 3 weken lang!!!

Op 25 mei kwamen we 's avonds om 21.45 uur aan op het vliegveld van Heraklion en, echt waar, het was maar liefst 2 graden kouder dan in Nederland!!! Een busreis van bijna 2 uur bracht ons naar onze eerste plaats van bestemming in het verre zuiden: Mirtos.

Dit kleine plaatsje heeft volop restaurantjes, tavernes en winkeltjes en de ca. 500 inwoners leven in de zomerperiode vrijwel alleen van de toeristen. Ondanks de vele toeristen, veel Nederlanders en Duitsers, is het er gezellig en proef je in de smalle straatjes nog volop de sfeer van de plaatselijke bevolking. Het (kiezel)strand is wel even wennen, maar het heerlijke, heldere zeewater vergoedt alles. We hadden van onze hostess Sylvie gehoord dat er van Mirtos een kloof loopt naar het noordelijk gelegen dorpje Mithi. Deze kloof, de Sarakina kloof, zou nog mooier zijn dan de Samariakloof, waar je bijna alleen maar toeristen ziet.

Sylvie was vorig jaar nog bij de Sarakina kloof geweest, alleen toen was er nogal veel water en moest ze wat klim- klauter- en zwaaicapriolen uithalen om verder te komen. Als liefhebbers van een stevige wandeling besloten wij deze kloof te gaan lopen.

Sarakino kloof

De volgende dag vonden we het begin van de kloof bij de riviermonding, onder aan de heuvel waarop een Minoïsche nederzetting te zien is. We liepen hier gewoon de rivierbedding in en volgden deze verder landinwaarts. We passeerden op een gegeven moment een brug, die 's winters gebruikt wordt om de rivier over te steken. Raar gezicht, zo'n brug terwijl er in de verste verten geen water te bekennen is.

agia Fotia

de vlinderkloof

Na anderhalf uur lopen over de rotsige bodem van de rivier, zagen we steeds meer oleanderstruiken met de bekende roze en witte bloemen in de rivierbedding en langs de oevers. We liepen nu over steeds grotere rotsblokken en het leek wel of de grond wat natter werd. En ja hoor, na twee uur wandelen in de felle zon, schaduw was er echt niet, zagen we een klein stroompje in het midden van de bedding: de rivier!!! Nu konden we even heerlijk ons petje natmaken en een beetje verkoeling krijgen.

verder of niet?

De rotsblokken werden nog groter en het lopen werd steeds meer klauteren. Net toen we op het punt stonden te overleggen: gaan we door of gaan we terug, zagen we voorbij een bocht 2 mensen aan de waterkant zitten. Het bleken 2 Engelsen te zijn, die de kloof al eens eerder gelopen hadden. Zij vertelden dat we een klein eindje verderop, op het smalste gedeelte van de kloof, over een groot rotsblok moesten zien te komen. Hierna konden we via een diepere plas water verder lopen en dan zouden we na \pm 1 uur op de asfaltweg bij Mithi uitkomen.

Ze vertelden dat de plas water achter het grote rotsblok wel diep was. Om daar te komen moesten we al door enkeldiep water lopen, dus de schoenen en sokken gingen uit. De Engelsen raadden ons aan om ook onze korte broek uit te doen en in onze zwemkleding of onderbroek door het diepe water te lopen of te zwemmen. Ik vroeg me geschrokken af of het echt zo diep was, maar het water zou ongeveer tot onze navel komen (dachten de Engelsen).

Terwijl wij stonden te praten kwamen er nog twee wandelaars aan: een man en vrouw. Tot onze verbazing liepen zij direct door naar het rotsblok, trokken hun korte broek uit (hun schoenen en sokken hingen al om hun nek) en klommen op het rotsblok. Voor zo ver wij konden zien lieten zij zich hiervanaf glijden(?) en liepen met hun bagage boven

het hoofd door het water. Een klein eindje verderop kleedden zij zich weer aan en liepen verder. Het moest dus kunnen!?!

Het was een prachtig gezicht: een smalle doorgang met enkeldiep water tussen twee hoge rotswanden en aan het eind een groot rotsblok van \pm 1.20 meter hoog. De diepe plas water hierachter konden we niet zien. In het water en over het rotsblok heen lagen een aantal poldikke zwarte waterslangen, waarschijnlijk voor de irrigatie van de olijfboomgaarden. We namen afscheid van de Engelsen en liepen door het koele water richting rotsblok.

slingeren

Arno klom als eerste op de rots en zag aan de rechterkant langs de rotswand een ijzeren stang hangen. O, ja, hij herinnerde zich dat Sylvie vertelde dat je slingerend aan die stang over de diepe plas water heen kon zwaaien. Arno stond met zijn blote voeten op een van de dikke waterslangen in het water en zwaaide aan de stang over het water heen op het droge. Toen was ik aan de beurt... Het begon al toen ik op het rotsblok klom: er lag een dode muis en ik stond er op mijn blote voeten naast. Arno had hierover niets gezegd, maar hij wilde de muis ook niet in het water duwen: misschien zag ik hem niet !?! Natuurlijk zie ik zo'n dode muis wel!!! Op een rotsblok van één vierkante meter!!!

Toen ik eenmaal op het rotsblok stond en de diepe plas water zag waar ik door- of overheen moest zonk de moed me in mijn blote voeten: dit deed ik dus echt niet!!! Het water was ruim een meter diep en op de bodem lagen een stuk of 3 dikke irrigatieslangen en veel (puntige) stenen. Ik vond het niet echt uitnodigend om door heen te lopen op m'n bloten voeten, helemaal niet als je in één keer in het water plonst, want je kon niet geleidelijk het water in lopen. Nadat ik een paar keer aan de ijzeren stang gevoeld had of deze wel goed in de rotsen vastzat, besloot ik deze te gebruiken. Niet om er mee naar de overkant te zwaaien, maar om me aan vast te houden terwijl ik voorzichtig over die waterslang zou lopen. Natuurlijk was de slang behoorlijk glibberig in het water. Bovendien had hij op het diepste punt onder water ook nog een ijzeren koppelstuk waarmee hij aan een andere slang vast zat. Ik gleed heel voorzichtig over de slang naar beneden en hield me angstvallig vast aan de stang. Arno stond aan de overkant (al op het droge) me aan te moedigen: je kunt het, je durft het... Ik had ook gewoon geen keus, want terug wilde ik ook niet in mijn uppie.

Met m'n hart in mijn keel ben ik aan de overkant gekomen, niet helemaal droog, maar dat vond ik absoluut geen probleem, mijn korte broek was bij deze temperatuur snel genoeg weer droog. Op de eerste rots in de zon ben ik neergeploft en was even niet aanspreekbaar. Na wat water en een banaan kwam ik weer een beetje bij en achteromkijkend naar het rotsblok was ik eigenlijk wel een beetje trots op onszelf (lees: mijzelf). Ik begreep nu wel waarom de Engelsen vertelden dat je deze kloof alleen maar in deze richting kunt lopen, want zolang er veel water bij het grote rotsblok staat kunt je nooit vanuit het water het rotsblok op klimmen.

De vlinderkloof

ik kon het!!!

Nadat we de sokken en schoenen weer aan hadden, liepen we verder de kloof door en inderdaad Sylvie had niets te veel gezegd: het was er minstens zo mooi als in de Samaria kloof. Na 45 minuten kwamen we bij de asfaltweg van Mithi naar het noordelijk gelegen Marles. Hiervandaan kun je de kloof verder lopen naar Marles, maar omdat wij ook nog ruim 5 kilometer van Mithi naar Mirtos moesten lopen, besloten we naar Mithi te lopen.

Mithi

In dit kleine gehucht hebben we op een terras in de schaduw een heerlijke omelet met Griekse salade gegeten. Vlakbij het terras was een waterbron, waar een aantal inwonsters van Mithi bezig waren met de was. En wat voor was: wollen dekens!!! Met de hand!!! Wat een werk!!! Voldaan door de heerlijke lunch en heerlijk opgefrist door het koele water uit de bron gingen we terug naar Mirtos. De terugweg ging gelukkig vrij gemakkelijk, over de asfaltweg liepen we vlot bergafwaarts.

Vlak voor Mirtos zagen we in een van de olijfboomgaarden langs de kant van de weg een witte geit, die met een touw aan de boom was vastgemaakt. Hij had zich intussen zo vaak rond de boom gedraaid, dat hij nog maar weinig bewegingsvrijheid had. Natuurlijk vonden we dat zielig en Arno besloot de geit te redden. Toen hij net bezig was om de geit weer in omgekeerde richting rond de boom te leiden kwam een paar meter verderop nog een geit tevoorschijn: ook met touw aan de boom vastgemaakt en ook nog maar enkele meters vrijheid. Deze geit was er in geslaagd om het touw helemaal in de knoop te krijgen. Dus heeft Arno de geit even losgemaakt en terwijl ik de

geit vasthield, haalde hij het touw uit de knoop. Nadat we de geit weer hadden vastgemaakt mekkerde ze dankbaar toen we weer verder liepen.

De geitenbevrijder

Als we nu een geit zien die vastgebonden is aan een boom kijken we wel even of hij niet de hulp van Arno de geitenbevrijder nodig heeft.

Achlia en Agia Fotia

Ons tweede adres in deze vakantie was in Achlia, een gehucht op \pm 20 kilometer ten Oosten van Ierapetra. Dit plaatsje had in een kleine baai een heel mooi strand, vrijwel zonder kiezels en (nog) erg rustig. Achter het strand was een grote taverne, waar je heerlijk kon eten en dat wisten ook alle mensen uit de omliggende dorpen, want druk dat het hier was op zondag!!! Er waren nog niet veel toeristen hier in de buurt. In het weekeinde kwamen veel Kretenzers uit de omgeving naar dit strandje en sommigen hadden hun complete kampeeruitrusting meegenomen en hadden een gezellige familiebijeenkomst op het strand. Overdag lekker eten, drinken, spelen en de stoere mannen hadden een grote hobby: harpoenvissen. Het zeewater was zo helder dat je meters diep onder water kon kijken. Met een snorkel en duikbril zag je onder water de mooiste vissen: een schitterend gezicht. Alleen jammer dat hier aan de zuidkust van het eiland na een uur of 7 's avonds bijna geen zon meer op het strand schijnt.

Na enkele dagen Achlia verhuisden we naar Aghia Fotia, \pm 4 kilometer terug richting Ierapetra. Dit plaatsje ligt in de riviermonding in een baai met een mooi strandje en bestaat uit ca. 15 huizen, waarvan 3 tavernes (één inmiddels gesloten), enkele appartementencomplexen en een hotel.

Schinokapsala

Wij wilden een keer naar het bergdorp Schinokapsala om de kruidenwinkel van de Nederlandse Maria te bezoeken. Onze hostess Marie-Jan had ons verteld dat je dit lopend kon doen. Je moest dan niet de asfaltweg volgen, die route was veel te lang en te saai, maar je kon vanaf Aghia Fotia via de bergen binnendoor naar Schinokapsala wandelen. We moesten wel op tijd vertrekken, volgens Marie-Jan, want tussen de middag was het veel te heet om te wandelen. Het was inmiddels juni en in de vroege middaguren inderdaad al erg warm, ruim 35 graden Celsius. In ons wegwijs boekje had ze een klein schetsje getekend hoe we het best konden lopen. Deze tekening volgend liepen we dwars door de bergen, over grote, kleine en nog kleinere paden. We zagen nog goed de sporen van de grote bosbrand die ruim 10 jaar geleden op Kreta woedde: veel zwartgeblakerde dennen- en sparrenbomen. We genoten van deze schitterende

wandeling, alleen zagen we in geen velden of wegen Schinokapsala en natuurlijk kwamen we ook niemand tegen en zagen we ook nergens een huis.

Knie weer in de stijgers

Toen we uiteindelijk nog maar een klein beetje drinkwater in onze flessen hadden besloten we terug te lopen in de richting waar we vandaan kwamen. Door steeds in de richting van de zee te lopen zagen we eindelijk in de verte het dorpje Achlia. In de taverne bij het strandje hebben we heerlijk gegeten en hierna waren we voldoende verkwikt om de 4 kilometer naar Aghia Fotia te lopen. Bij ons appartement aangekomen, hebben we direct onze zwemspullen gepakt en zijn we snel naar het strand gelopen: het heerlijke zeewater deed ons snel alle hitte en vermoeidheid vergeten. Toen we Marie-Jan de volgende dag zagen, hebben we haar verteld dat een route tekenen niet echt haar sterkste kant was. Af en toe zien we het schetsje in het boekje weer en dan volgt bijna het onvermijdelijke: weet je nog...

Vlinderkloof

Als echte liefhebber van wandelen en natuur wist Marie-Jan veel over de omgeving en ze had ook verteld dat er in de richting van het dorp Koutsouras een mooie kloof was; de vlinderkloof. Toen we enkele dagen met een huurauto het oostelijke gedeelte van het eiland verkenden en langs Koutsouras reden hebben we naar de kloof gezocht, maar we vonden niets wat erop leek. Wel zagen we in het bergdorp Pefki een kloof richting zee. Deze was heel duidelijk aangegeven met bordjes. Toen we op een gegeven moment op de terugweg naar Aghia Fotia voor de derde keer langs Koutsouras reden, besloten we bij een parkeerplaats bij een soort parkje te stoppen en daar eens te kijken. Dit was inderdaad een park: het Nationale Park van Koutsouras. Rechts naast de ingang was een vervallen kiosk en half afgebroken toiletten. Het zag er behoorlijk verwaarloosd uit. Ook zagen we hier een vijver, waar van alles in lag, maar geen vissen of kikkers: echt een Kretenzische vijver (met veel afval). Naast deze vijver zagen we een rivierbedding en omdat deze meestal veranderen in een kloof hadden we het idee dat we de

vlinderkloof gevonden hadden. We liepen evenwijdig aan de rivierbedding verder het park in. Veel verschillende bomen en struiken waren hier aangeplant: echt een park. We kwamen steeds dichterbij de bergen en net toen we dachten dat we niet verder konden, maakte het pad een bocht en hier zagen we gele stippen en "steenmannetjes" (stapeltjes stenen): dit was dus echt de vlinderkloof. Omdat het al een uur of zeven 's avonds was besloten we terug te gaan en de volgende dag terug te komen om verder de kloof in te lopen.

De volgende ochtend parkeerden we de auto weer op de parkeerplaats, trokken de wandelschoenen aan en liepen door het park in de richting van de bergen. We hadden van Marie-Jan gehoord dat de kloof niet echt moeilijk was, alleen in het begin moest je langs een touw zo'n 3 meter omhoog klimmen, maar zij kon het, dus het zou ons ook lukken... Al vrij snel kwamen we bij een soort inham, omgeven door bergen en rotsen. Net toen we dachten dat we niet verder konden zagen we langs een van de rotsen een touw met een aantal knopen hangen. Dit was het touw waar Marie-Jan het over had. En het was zeker een klim van 3 meter!!! Natuurlijk moest ik even aan het touw trekken: het zat stevig vast. Maar touwklimmen was nooit mijn sterkste kant, dus ik stond niet echt te popelen om naar boven te klimmen, helemaal niet omdat de rotsen vrij steil waren. Toen we om ons heen keken om te zien of we echt niet op een andere manier bovenop de rotsen konden komen, zagen we aan de ander kant van de inham een dode boomtak tegen de rotsen staan. Zo te zien was deze hier neergezet om bovenop de rotsen te klimmen, (er waren dus meer mensen geweest die niet via het touw wilden of durfden te klimmen). Ook hier waren de rotsen behoorlijk steil en stond de tak bijna rechtop tegen de rotsen. Gelukkig had de tak veel kleine zijtakjes waar je je voeten op kon zetten. Ik was zo blij dat ik niet via het touw hoefde te klimmen dat ik vol moed als eerste de tak in wilde klimmen. Arno zou mij dan de rugzak aangeven en dan zou hij volgen. De eerste helft viel mee: de tak stond wel stevig (natuurlijk had ik dit gecontroleerd), maar ik heb nogal korte benen en toen ik bijna boven was moest ik mijn voet op een zijtakje zetten, maar ik kon er niet bij. Arno moedigde mij aan: je kunt het... je durft het..., maar het lukte niet. Bovendien was ik bang dat ik mijn evenwicht zou verliezen. Uiteindelijk heb ik met mijn handen mijn voet vastgepakt en op de goede plek neergezet en na een schietgebedje lukte het om mijn andere been ook iets hoger neer te zetten. Ik had het ergste gehad: ik was er bijna! Toen ik goed en wel boven op de rotsen stond gooide Arno mij de rugzak toe en alsof hij het dagelijks deed klom hij heel behendig via de tak omhoog. Hij heeft ook veel langere benen dan ik. Ik herinnerde me dat Marie-Jan had gezegd dat je deze kloof alleen maar in deze richting kon lopen: je kon niet langs deze rotsen weer naar beneden. Misschien dat het via het touw zou kunnen, een beetje abseilen, maar wij hadden een hekel aan een zelfde weg terug, dus we vonden het niet erg om langs een andere route terug te lopen.

De kloof was schitterend en deed haar naam echt eer aan, want op verschillende plekken stond water in de rivier en daar kwamen veel verschillende soorten vlinders op af. De kloof was ook heel afwisselend: struiken waar je door heen moest zien te lopen, rotsen waar je over heen moest klauteren en geitenpaadjes hoger in de bergen. De route was duidelijk aangegeven met gele stippen op bomen en rotsen en met grote en kleine steenmannetjes. De smalle weggetjes langs de berghelling waren vanaf de grond vrijwel niet te zien. We klommen steeds hoger en hebben op plaatsen waar de route niet echt duidelijk stond aangegeven een aantal steenmannetjes neergezet. Marie-Jan had ons verteld dat de kloof eindigde bij een kleine kapel en dat je vanaf daar via de bergen weer terug kon lopen naar de kust.

En ja hoor, net toen we genoten van het prachtige uitzicht zagen we in de verte iets wits, een kapelletje. We hebben daar in de schaduw onder de olijfbomen wat gegeten en gedronken, want het was inmiddels al een uur of één en al erg heet.

Verdwaald?

Nadat we op de kaart hadden gekeken in welke richting we moesten lopen, liepen we verder. Aan de stand van zon wisten we in welke richting we moesten lopen, maar natuurlijk liepen de paden net niet in die richting. En ook kwamen we niemand tegen waaraan we de weg konden vragen, laat staan een lift konden vragen naar de bewoonde wereld. Bij een olijfboomgaard stond een auto geparkeerd, maar hier was niemand te zien. We zijn toen nog een poosje blijven wachten in de hoop dat de eigenaar van de auto terug kwam, maar dit was niet het geval. Overal in de olijfboomgaarden liggen zwarte waterslangen om het land te besproeien en een klein eindje verderop was een van die slangen lek: er spoot behoorlijk wat water uit. We bedachten ons niet en hebben direct onze petjes helemaal kleddernat gemaakt en ook ons zelf lekker opgefrist. We hadden niet zo veel water meer bij ons, maar we durfden het niet aan om het water te drinken. Lekker opgefrist liepen we weer verder. Eindelijk zagen we ver beneden ons de zee en sprongen bijna een gat in de lucht van opluchting: we waren er bijna (dachten we). Volgens de kaart waren de bergen waarop we liepen ruim 500 meter hoog en dit geloofden we direct. De grindweg naar beneden was behoorlijk steil en met een groot aantal haarspeldbochten. We hebben een paar keer de weg afgesneden en zijn recht naar beneden via de bergwand gelopen, nou ja, gegleden. Sommige stukken waren behoorlijk steil en toen we op een gegeven moment een dode geit zagen liggen zijn we toch maar weer gewoon via de weg gaan lopen. Geiten kunnen immers prima in de bergen lopen en springen, we hebben ze als echte evenwichtskunstenaars zien lopen op hele kleine richeltjes, maar als zij hier zelfs van de berg af vallen...

Inmiddels was ons water bijna op. Vanaf de berg probeerden we een korte weg te ontdekken naar de parkeerplaats bij het park, maar eenmaal aan de voet van de bergen konden we alleen maar via de asfaltweg, langs de kust lopen. De parkeerplaats was nog zeker drie kilometer verderop!!! Nu is 3 kilometer lopen voor ons geen probleem, maar om na een kloofwandeling en een bergwandeling 's middags om een uur of drie ook nog eens langs het hete asfalt in de brandende zon te lopen, zonder water, dat was beslist geen pretje... het waren lange kilometers.

Toen we eindelijk bij ons autootje kwamen hebben we direct de wandelschoenen vervuild voor de sandalen en zijn we direct naar het dorp Koutsouras gereden om daar te gaan eten en vooral te drinken! Op een terrasje aan de waterkant hadden we ons vochttekort al weer snel aangevuld (flessen water hebben ze gelukkig overal). De omelet die we hier bestelden viel heel erg tegen, het was de meest vieze omelet die we op Kreta gegeten hebben, maar op dat moment was eten belangrijker dan de smaak. Toen we tegen vijf uur bij ons appartement in Aghia Fotia aankwamen deed een duik in de zee ons alle ellende snel vergeten.

"Dierendag"

De volgende dag zouden we naar de noordoost kust van het eiland rijden, en in het kustplaatsje Pachia Amos maakten we een sterk staaltje Kretenzische service mee. We zaten op een terrasje en bestelden een café frappé (ijskoffie) en we wilden er graag "kandijvie" bij (heerlijk zoet gebak). De eigenaar van de taverna had dit echter niet, maar het was geen probleem. Hij zou wel wat regelen. Op een holletje liep hij een smal straatje in en kwam even later helemaal bezweet terug met 2 schoteltjes met daarop grote stukken "kandijvie". Met een glunderend gezicht zette hij het voor ons op het tafeltje. Wij waren erg verbaasd en vroegen hem waar hij dat zo snel vandaan had gehaald. Hij vertelde dat de bakker verderop in de hoofdstraat wel "kandijvie" had!!!. Dat was nog eens service.

Toen we 's avonds weer in Aghia Fotia terug waren gingen we eten bij het restaurant "To Potami", één van de tavernes in de rivierbeding. We hadden bij deze gezellige

familie al eerder gegeten en wilden wel eens Stifado eten, maar dit hadden ze niet iedere dag op het menu staan. We hebben toen afgesproken dat we vanavond Stifado zouden komen eten. Dan kon de moeder inkopen doen, en zo !?!, werd ons verteld. Vorig jaar aten we in Gouves vaak Stifado en we vinden dit een van de lekkerste gerechten. Ook thuis in Nederland maken we het regelmatig, maar zo lekker als op Kreta krijg je het nooit.

Toen we bij de taverne aan een tafeltje gingen zitten kwam één van de zonen, degene die het beste engels sprak, direct naar ons toe om te vragen wat we wilden drinken, hij vroeg niet wat we wilden eten: dat wist hij al. Ik kreeg de indruk dat de toeristen hier nooit Stifado aten en dat hij blij was dat hij het een keer kon serveren. Al snel kwam hij terug met een kan bronwater en een karaf rode wijn. De familie van de taverne komt uit het bergdorp Schinokapsala en daar komt ook het heerlijke bronwater vandaan. Waarschijnlijk hadden ze op ons gewacht, want vrijwel direct hierna kwam de jongen terug met twee borden, gevuld met Stifado en een mandje brood en salade. Deze Stifado zag er heel anders uit dan we gewend waren: het leek meer op hachee, met veel saus. De smaak was prima, maar na een paar happen ontdekte ik een klein botje in het vlees en ik vermoedde dat we echte stifado aten: van konijnenvlees!!! Het originele recept bestaat uit konijnenvlees, maar meestal word er geiten- of rundvlees gebruikt. Toen de zoon kwam vragen of het smaakte vroeg ik hem of het konijnenvlees was. Hij keek helemaal verrukt: dat wij dat proefden! Trots vertelde hij dat het inderdaad "koenelli" was (het Griekse woord voor konijn). Toen hij even later weer wegliep, zei Arno dat ik het gewoon heel simpel moest bekijken: in Nederland had je bij de koeien koe Bertha 1 en koe Greta 3, en hier op Kreta had je koe Nelli! De grootvader van de familie was ook altijd in de taverne en hij keek glunderend hoe wij de Stifado aten. Ik kon mij niet aan de indruk onttrekken dat moeder helmaal geen vlees hoefde in te kopen, maar dat opa zelf de bergen in is geweest om koe Nelli persoonlijk te schieten! Het was deze avond echt een avond van de beesten, want toen we net klaar waren met het eten zag ik op de grond een kakkerlak lopen en omdat we in ons vorige appartement een heleboel kakkerlakken hebben gezien, zat ik al snel met mijn voeten op een lege stoel. De zoon zag het beest ook en het was "no good", hij trapte hem direct dood. Andere Nederlandse toeristen zagen de kakkerlak ook en vonden het een lief beestje: ze wisten waarschijnlijk niet dat het een kakkerlak was. Ik heb de rest van de avond met mijn benen op de stoel gezeten en vaak om mij heen gekeken, maar het bleef gelukkig beperkt tot een paar.

Als je dan dacht dat dit alles was, heb je het mooi mis, want 's nachts om 3.30 werd ik wakker van geritsel op de slaapbank naast ons bed. Daar lagen onze tassen, bagage en enkele plastic tasjes. Als echte held op sokken heb ik Arno wakker gemaakt en ben ik onder het laken gekropen. Arno heeft de tassen en plastic tasjes uitgeschud en net op het moment dat ik weer boven het laken durfde te kijken zag ik een beest zo groot als een cavia langs de muur naar buiten, het balkon op rennen. Wat was er nu gebeurd: omdat het zo warm was, hadden we deze nacht voor het eerst de ramen plus de luiken opengelaten (dom, dom, dom,) en daar had dit beest van geprofiteerd. Bij nader inzien hadden we 's avonds al eerder geritsel en gerommel in de struik voor ons balkon gehoord, maar in het donker zag je niets en overdag hoorde je niets. Nadat we de luiken goed gesloten hadden konden we weer rustig slapen, nou ja rustig..., bij het minste of geringste geluid zat ik al rechtop in bed. De volgende ochtend vertelden we dit aan Marie-Jan, en zij stelde ons gerust: dit waren geen ratten of iets dergelijks, want die kwamen op Kreta niet voor, dit waren Kretenzer muizen!!!. Zij zou zorgen voor "lijmplankjes" in de buurt van ons balkon en dan was het probleem opgelost. Zo doen ze dat op Kreta. De volgende avond zat ik toch niet helemaal rustig op het balkon, maar gelukkig de katten uit de buurt hadden ook ontdekt dat er "muizen" in de struik zaten

en af en toe was er een hoop kabaal en geritsel: ik geloof dat de katten deze avond een lekker maaltje hebben gehad.

Op de dag van vertrek hadden we afgesproken om bij taverne "To potami" nog een keer Stifado te eten. We hebben toen genoten van koe Nellie 2, die duidelijk groter en vetter was dan de vorige koe Nellie.

De bus naar Heraklion vertrok om 18.00 uur en al viel het afscheid zwaar, we genoten van de mooie rit over het smalste gedeelte van Kreta.